

DIMECRES, 22/03/2006 - 22:42h

Ei, que Tres fan Ball tenen nou disc!!!!

COSTUMARI DESACOSTUMAT (Capítol IX, II Època)
Sergi Gómez i Soler

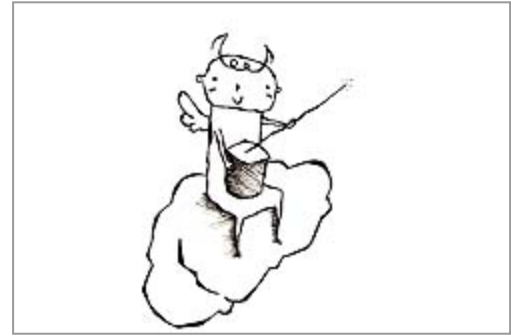
Els amics de Tres fan Ball han tret nou disc; i això és cas gros. Quan va ser l'última vegada que els vàrem oir i ballar? Sí, aquell dia dur del passat setembre, en l'atracament cultural que fou l'Aplec de Danses d'Ontinyent; un servidor a les fosques fent de presentador (una i no més) i tragant el gasoil fet fum del generador del grup... I gràcies que encengueren un llum... això per quan els vam conèixer, revenja, allà per l'aniversari de la conquesta d'Ontinyent, en una cercavila que ni tant sols registren ara en la seua modosa i bella pàgina web (no us la perdeu: www.tresfanball.com), quan els Dimonis de Benimaclet plantaren bandera a la Vila i uns quants ens atrevírem a precedir-los, a ells i als de Sant Rafael, pels més estrets carrers, amb màixqueres i passos dansats... llavors, Tres fan Ball n'eren tres: Vicent, Fabrici i Eduard. Si els havéreu vist... Tres paixarells de l'Horta que havien caigut per ací no se sap de quin vol, a la Soca del Campanar i preguntant, innocentons, què anàvem a fer... i després, els pobres, tragant les nostres pólvores ensofrades... Mai més tornaren diables amb tal digne i impressionant acompanyament... i d'ací l'estima pels treballs i les persones...

Ja han passat massa anys d'allò, i la roda aquesta ens ha dut on estem. Tres fan Ball han crescut, i ara en són cinc... I per més que de llavors només queden Vicent i Fabrici, l'aire que li donen a la feina és el mateix, i les ganes de treballar, i la correcció formal... Quan traureu el disc? els preguntàrem, i la resposta va ser seca per dolguda: Quan els ajuntaments valencians ens paguen el que ens deuen... Ai mare dependre de la solvència dels ajuntaments valencians! Tanta plaça recorreguda, tant baixar de l'escenari per ensenyar-nos com preguntar a la desconeguda parella "-Vols ballar amb mi aquesta dansaaaaa!"... I deu parells de collons calen ara mateix per dedicar-se a açò tan bell de la nostra música... i poder arribar a sopar cada dia... Sort que són, ara mateix, el millor exponent de la música de carrer mediterrània (gatxara i ressaca i plor...) de tot el nostre barri quatríbarat; sort que la gent els crida per animar revetles interminables de polques, valsos, anguiles i diversió assegurada. Eixa és la gràcia, fer desitjable per la nostra plaça, per la nostra festa, per la nostra gent, aquesta aiguavessant de la nostra música; el recollir músiques i formes passades per passar-les pel sedàs de les necessitats de l'ara mateix, i llegar alegria i distracció i humor al veïnat...

Per això, en veure el nou CD al carrer, "A peu de plaça", ens hem alegrat que és un no dir. Quin disseny més agradós! El Gat Invisible s'ha benlluït en l'obra... i quina oïda, maredeusenyor...!

Cal confessar que ens feia por l'escoltada. La primera gravació, amplíssima i molt intel·ligent, neta i saborosa, ha passat a erigir-se en un dels nostres clàssics més valorats pel que fa a la música popular, i no només de casa nostra. Imprescindible era poc assegurar. Determinades peces ja constitueixen part de la memòria festiva de molts valencians, tant en les recuperades com pel que fa a les versions novelles (com oblidar la polca "Serra d'Espadà", l'impagable "Cervera ja no és Cervera" o la incursió destra i amable en el patrimoni dansador valldalbaidí que fou la "Jota de Benigànim"...?).

La por, ens ve del segon treball, molt més formal però artificios de totes. "El sac del temps" s'empalagava al paladar auditiu de tant melós. La tria d'obres feia l'obra pesada i el fet d'abandonar la claredat d'idees anterior no redundava en un escoltar plaent... Així i tot, obres com "La Papallona" i el millorable "Mar Enllà" arribaven de totes totes... però era com si Tres fan Ball ja no feren ballar... El "Romanç de la Cileta" els feia pujar, en atreviment,

Costumari desacostumat © Sergi Gómez i Soler

← TORNEU A PORTADA

originalitat i factura, a la muntanyeta dels sants músics valencians, però els apartava d'allò més bàsic, del carrer... I com seria ara, amb nova formació i bagatge?

I heus ací que "A peu de plaça" és un plaer immens, una veritable joia d'aquelles que cal lluir en tota festa de guardar; i que cal guardar, en original per favor, a les nostres prestatgeries més musicals pels segles dels segles amén.

Que han représ la vigoria i l'ansia dels inicis, amb més força encara si em deixes dir-ho; i ara sí que no ens podem queixar: onze temes per no parar de fer volts i revolts, més un romanç, aquest sí, poc encertat...

Segueixen aglutinant melodies per oferir-nos convinents versions novelles, de les que no et fan parar en torreta. Algunes d'elles tan canviades que no es poden reconèixer fàcilment, com la processó del famós dolçainer d'Alcoi Bene Ripoll (pare dels tan prestigiosos Ripolls d'Ibi), ara molt ben canviada en Vals benemèrit. Obres àgils i de repertori agradós, com la "Polca de l'Alqueria", de Dídac Palau o la "Polca Bessona"... I de sobte un fox, el de "l'Espardenya"... Una preciositat de fox tan ben sonat amb dolçaines... tal i com si retrocedírem en el ball a escenes costumistes de principis de segle XX que només hem pogut viure al cinema... Des que Pasqualet de Vila-real va ensenyar-nos que des del Jazz al Rock tot pot ser embellit per la dolçaina ja no ens pot estranyar res... però aquest fox és dels que abelleix escoltar, i dansar, una i altra vegada...

I la novella incursió en el sac sense fons de la Vall d'Albaida és cosa de destacar també. Sembla ser que ha estat la mateixa Unió Musical del Palomar la interessada en què gravàren el passacarrers que fan servir per acompanyar els seus balladors i balladores a la plaça abans d'encetar el pas de dansa... El resultat de la versió és positiu de totes totes, s'ha recreat una melodia gairebé màgica, amb un fum de possibilitats simbòliques que es faran d'estimar.

I està també "El Matalafer", fent i desfent amb les vares matalasseres de Restituto Garcia remesclades amb unes melodies d'allò més bell i enervant, potser el millor d'un conjunt que es completa amb un meritori bolero dedicat a les nostres tristes i requalificades marjals, escotis, anguiles, tarantel·les italianitzants de les de tota la vida i un romanç, el del Lladre, creat a partir de la interessant lletra de Manuel Gil (que reprén els tradicionals cants de penediment dels malfactors davant la mort) i fet sobre una melodia de Pina de Montalgrao ben embastada per Manuel Mateu... Tot bé de moment, però la peça en si desentona del tot global que és de mal referir (per recordar els aires pastosos del passat disc?) i això de fer passar per fill de Castalla un pobre lladre que parla un Apitxat més ferreny que el de qualsevol presentadoreteta mona i endollada (no direm per on) del Canal 9... Els hereus de l'Al Tall més festiu no han resseguit el seu preciosisme vocal, potser és que no els interessa, només una obra nova cantada en un disc que pretén ser una nova fita, i magnífica, en la popularització de les vares velles valencianes, que troba un colofó entrat amb calçador...

Res, que ja podríem treure errors (no sabem d'on), que el disc continuaria sent el que és, del milloret que hem pogut escoltar en temps. Au, vinga, que no hi ha excusa per fer-vos un bon regalet, ara quan vinguen les Trobades d'Escoles, o quan vos el trobeu, que no cal motiu especial tampoc... i un avís, és ideal per posar-te'l mentre treballes... El cabet en la faena i l'esperit "a peu de plaça"...

 Versió imprimible

 Envia'n còpia

